

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

FRIERSCENERNE

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

X Frierscenen.
XXX XXX XXX XXX XXX

Personerne:

Carl Bussekist, Digter..... Herr Carl Alstrup
Frk. Prip, hans Husholderske..... Fru Maja Bjerre-Lind
Svendsen, Teaterdirektør..... Herr Charles Willumsen

Den unge Digter, Carl Bussekist, har skrevet et stort Drama, som han med bankende Hjærte afleverer til Teaterdirektør Svendsen i Haab om Antagelse. Direktøren synes ogsaa meget godt om Stykket men mener dog, at Frierscenen er for flov og flad. Den maa laves om.

Bussekist begiver sig hjem med sit Mesterværk og forsøger paa at lægge lidt mere Glød ind i Frierscenen, men det vil ikke lykkes for ham. Han beslutter derfor at fri proforma til sin Husholderske, Frøken Prip, for ved Selvsyn at overbevise sig om, hvordan en Kvinde tager en saadan Situation. Men den gode Frøken Prip misforstaar ham og tror, det er Alvor, og henrykt synker hun i Armene paa ham. Bussekist er dog ikke rigtig tilfreds med Resultatet, og bliver derfor enig med sig selv om, at han vil gaa hen til sine to Kusiner, Lilly og Ebba, og fri til dem. Maaske de kan inspirere ham.

Han trækker straks Lilly ned i Haven og frier til hende, men hun tager ham som et komisk Nummer og ler ham ud. Da han nok kan tænke sig, at det vel ikke var det, Direktør Svendsen havde ønsket sig, forsøger han med Ebba, og hun, der forlængst er begyndt at gaa i Frø, giver ham glædestraalende sit Ja og skynder sig op til Forældrene for at fortælle den store Nyhed.

Imidlertid har Bussekist paa Grundlag af de indhøstede Erfar-ringer skrevet Frierscenen om og stiller nu med den hos Direktøren, men heller ikke denne Gang finder den Naade for hans Øjne. Fortvivlet vandrer Bussekist atter ud til Kusinerne, hvor han i et Øjebliks Desparation giver sig til at fri til sin gamle Tante; i den

(Paa Frierfædder2)

Grad har den fordømte Frierscene forvirret hans Hjerne, og bedre bliver det ikke, da han kommer hjem og finder Frøken Prip ifærd med at prøve Brudetøj. Han vover sig spagfærdigt frem med Spørgsmaal om hun skal giftes, men da hun erklærer, at det er med ham, bliver han aldeles hysterisk og nægter paa det kraftigste nogensinde at have lovet hende noget. Men Frøken Prip lader sig ikke saa let slaa af Marken. Hun erklærer kort og godt, at enten gifter han sig med hende, eller ogsaa anklager hun ham for brudt Ægskabsløfte, og da han stadig vægrer sig, gaar hun øjeblikkelig hen til en Sagfører.

Det er mere end Bussekist kan bære. Han beslutter at hænge sig, men forinden drikker han sig mod til i et Par Flasker Whisky, saa da Frøken Prip vender tilbage med Sagføren, hænger han og dingler i en ovenud salig Tilstand. Under disse Omstændigheder er det en Smal Sag for Sagføren at faa ham til at holde sit Ord, I sin Sløvhedstilstand gaar han ind paa alt, endogsaa paa at omfavne Frøken Prip. Han føler det hele som en Drøm, men Historien fortæller intet om, hvordan han saa ud, da han atter vaagnede.

oooooooooooo000oooooooooooo

lafte, so de han aegle vager ate, best. min adepptekere neit fit
van alle men vande, etter oage sunneg, min van tott meit vader
set atse sit haken. Min extremer kofte og bogt, sferende stijver
en ut povedt volden vande noget. Men haken krof i sferende tveke ave
attivitets min organe placeringe so negert, dat kvalitete nosegemind-
vandt om min spet glippe, men de min skjor, at het en neg pene,
men at bane bane bane. Min avale sinne sinne sinne sinne sinne sinne
vilevare neg type, at min vokker vuer ce linge, haken lide vare
schade do

LOVE SCENES

COMEDY.

LENGTH - - - 1000 feet.

PRODUCED AND EXCLUSIVELY CONTROLLED BY

THE NORDISK FILMS Co., Ltd.

Exclusive Department

166-168-170 WARDOUR STREET, LONDON. W.

Telephone : Gerrard 6172.

Telegrams: Norfilcom, Ox London.

Love Scenes.

A FARICAL COMEDY.

MR. LANKY, a dramatic author, had written a play, but the manager of the theatre was not satisfied with the love scene, and before he would accept the work, insisted that this portion should be done over again.

Poor Mr. Lanky unfortunately didn't know much about love, and cast about desperately to get ideas for his great scene. First he went home and practised making amorous declarations to a coat and hat representing a young lady. This not being very satisfactory, he next tried his landlady, and his protestations to her were of such a realistic nature that she quite believed him to be in earnest.

But wishing to do the job thoroughly and get some real love passages into his play, Lanky bethought him of his two fair cousins. So next day he went over to his aunt's house and calling the younger and fairer cousin

into the garden, he made a passionate avowal, taking notes the whole time of the kind of attitude that succeeded best with her. Then he took the other cousin out. Her heart was even more susceptible. "She is crying. Good! I will use that in the play," said the callous Lanky, in one of his "tender" moments. (Interval for more notes.) Both sisters imagined they had received a genuine proposal of marriage, and soon the dramatist returned to the theatre with his love scene re-written.

But still it was not good enough for the manager. "It lacks the real spark," he said. "You must try again." Now hard put to it, Lanky went and tried his luck on the aunt. "Oh, my dearest aunt," he cried in his most feeling manner, "if you only knew how much I love you!" For which exhibition he was promptly kicked out by uncle.

Meanwhile, the landlady had actually prepared for the wedding, and when she found that Lanky had only been playing at love-making, she threatened him with an action for breach of promise!

Now sick of the whole thing, Lanky tried to hang himself, but got merrily drunk instead. When the landlady's lawyers arrived they found him in a maudlin state, and the end of poor Lanky's adventure as a playwright was that he was forced to marry the woman he had made love to in a joke.

Die Bewerbungszene.

Komödie.

Wolkenreiter, ein Dichter mehr von eigenen als von Gottes Gnaden, hat ein neues Schauspiel vollendet, das er dem Theaterdirektor mit pathetischer Gebärde vorträgt. Er hat aber mit dieser Rezitation kein Glück; der Theatermann giesst die ätzende Lauge seines Spottes über die Bewerbungsszene aus, nennt sie fad und lehnt die Annahme des Stückes ab. Verzweifelt kehrt Wolkenreiter in sein Heim zurück, wo er alsbald Studien am lebenden Objekt anstellt. Aber weder ein markiertes Gegenüber noch seine steife Haushälterin, Fräulein Pipp, sind imstande, seine Kenntnisse zu vertiefen. Da er jedoch der glückliche Vetter zweier Basen ist, darf er hoffen, im Hause seines Onkels die Anregung zu einer leidenschaftlichen Bewerbungsszene zu finden. Er versucht es zunächst mit der Jüngsten. Die aber läuft ihm plötzlich davon, in ausgelassener Lustigkeit über den komischen Freier, der seine zärtlichen Beteuerungen mehr in sein Notizbuch, als in ihr Ohr hineinhaucht. Die ältere Schwester, die schon manche Hoffnung zu Grabe getragen hat, ist über die Werbung so gerührt, dass sie in Tränen ausbricht. Diese Einzelheiten scheinen Wolkenreiter voll zu befriedigen; denn er eilt geflügelten Schrittes in das Theaterbüro. Aber seine Bewerbungsszene findet auch jetzt noch keine Gnade vor den Augen des Gewaltigen. In tragischer Verzweiflung nähert sich der unglückliche Dichter nunmehr seiner Tante, ein Versuch, der ihm eine Ohrfeige und zudem die Verwünschungen seines Onkels einträgt. Wolkenreiter, der seine letzten Hoffnungen im Nebel zerflattern sieht, wankt gebrochen nach Hause, wo ihn Fräulein Pipp bereits im Brautschleier erwartet. Der Dichter, der sich mit letzter Kraft, gegen die ihm aufgedrängten Eheaussichten sträubt, entschliesst sich nun Pegasus endgültig abzusatteln und seinem trübseligen Leben ein

(Die Bewerbungsszene)

harmonisches Ziel zu setzen. Aber auch dieser Tragödie letzter Teil nimmt eine komische Wendung. In stark angeheitertem Zustande fällt er Fräulein Pipp zum Opfer, wofür die Nathwelt dieser Dame gewiss dankbar sein kann.

0000000000000000

0000000000000000

newspaper after KELLY.

(The Denmark audience) produces yet no series, yet a new genre gives a large field for
producing films in series, yet the new genres are not yet fully developed, but there is
still room for more, at any rate, in the making of films, and the new genres are
as yet in their first and other, more old fashioned, fields done some
good work.

La "scène de la déclaration".

Le jeune auteur Démosthène Aumacfarlane a écrit un grand drame qu'il porte, le cœur battant, au directeur de théâtre dans l'espoir qu'il sera reçu. Le directeur trouve en effet la pièce très bien, mais il lui semble cependant que la scène de la déclaration est trop froide. Il faut la refaire.

Aumacfarlane rentre chez lui avec son chef-d'œuvre et essaie de mettre plus de flamme dans la dite scène, mais sans résultat. Il se décide alors à demander, pour la forme, la main de sa ménagère, Mlle Petit, pour se rendre compte de visu de la façon dont une femme agit en présence d'une telle situation. Mais la brave Mlle Petit se méprend à ses intentions, prend la chose au sérieux et lui tombe ravie dans les bras. Cependant le résultat ne satisfait pas encore Aumacfarlane et il se décide à aller trouver ses deux cousines Lison et Nina pour renouveler l'expérience. Peut-être pourront-elles l'inspirer plus heureusement.

Il entraîne Lison dans le jardin et la demande en mariage, mais elle prend la chose en riant et se moque de lui. Comme il pense bien que ce n'est pas cela que le directeur a souhaité, il essaye avec Nina, et celle-ci qui, depuis longtemps, a coiffé sainte Catherine, accepte rayonnante et court chez ses parents pour leur annoncer la grande nouvelle.

Cependant Aumacfarlane, sur la base des expériences qu'il a faites, a récrit la scène de la demande en mariage et la présente au directeur, mais cette fois encore elle ne trouve pas grâce à ses yeux. Désolé Aumacfarlane retourne chez ses cousines où, en désespoir de cause, il demande la main de sa vieille tante, et, lorsqu'il rentre chez lui la tête toute troublée, il trouve Mlle Petit en train d'essayer sa robe de mariée. Il lui demande timidement si

(La scène de la déclaration).

elle doit se marier, et, à sa répouse qu'il sait bien que c'est avec lui, il devient hors de soi et nie de la manière la plus énergique de lui avoir jamais promis rien de semblable. Mais Mlle Petit ne se laisse pas si facilement rebuter, elle lui déclare nettement qu'il se mariera avec elle ou qu'elle lui intentera un procès pour rupture de promesses de mariage, et lorsqu'il persiste à refuser, elle se rend immédiatement chez son avoué.

C'est plus que Aumacfarlane peut supporter. Il se décide à se pendre, mais pour se donner du courage il boit d'abord une couple de bouteilles de Whisky, de sorte que lorsque Mlle Petit revient avec son avoué, il est dans un tel état d'ébriété qu'il est facile pour l'avoué de l'amener à tenir sa parole. Il consent à tout ce qu'on exige de lui, même à serrer Mlle Petit dans ses bras; tout cela est pour lui comme un rêve; mais l'histoire ne dit pas la tête qu'il fait lorsqu'il revient à lui.

- Fin -

A/S NORDISK FILMS CO.

COPENHAGUE

BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.

VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.

BARCELONE. - SOFIA.

